Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 10 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Okt. 1952

Skördesång

Jag tackar dig, Fader, för susande vindar
och fåglarnas lovsång i skogarnas loft;
för grönskande marker och skrudade lindar,
för böljornas glitter och blommornas doft.

Jag prisar dig, Herre, då sommaren svunnit
och blommorna somnat vid höstvindens sång,
när skörden på fälten sin mognat har hunnit
och lövskogen fäller sin skrud än en gång.

Vårt land du omgärdat och nådigt bevarat,
vårt folk du beskyddat från farsot och svärd.
Vår bön om din hjälp har du trofast besvarat —
vi prisa dig, Herre, ty du är det värd.

Så hjälp oss, o Fader, med allvar besinna
att tillvarons höstdag skall komma en gång!
O, måtte vi alla de skördar då finna
som bliva en orsak till jubel och sång!

Evald Widell

"Medan dagen varar"

Av pastor *Frank Mangs.*

Medan dagen varar, måste vi göra dens gärningar, som har sänt mig; natten kommer, då ingen kan verka. Joh. 9:4.

Vad slags verksamhet är det här fråga om? Det är inte fråga om affärsverksamhet, inte om byggnadsverksamhet, utan om »Guds gärningar». När utför vi då »Guds gärningar»? När vi i lydnad och tro ger oss hän åt Jesus Kristus, så att hans liv blir vårt liv, hans kärlek verkar genom oss och hans ande griper vår ande. Detta är frälsning. De som drivs av Guds ande, de är Guds barn.

Det är Gud som tänder det nya livet, men vår uppgift är att bli medier för hans heliga Ande. Det blir vi genom att i bönen komma honom nära. Det ligger en underbar kraft i bönen. En evangelist hade en väckelsekampanj i Irland. Det var hårt, tungt att arbeta. Inga resultat syntes. Då fick denne evangelist ett kort från den helgade man, som är känd under namnet »Den bedjande missionären». Han erbjöd sig att komma och ta del i mötena. Då bröt väckelsen ut. Det är underbart, att en fattig, skröplig människa kan få bli ett medium för Guds Ande.

Alla kan inte bedja offentligt, alla kan inte sjunga, men alla kan bli medier för Guds Ande.

Det finns för oss människor en dag, som heter »frälsningens dag». Är den dagen förbi, då är det för sent. Jag har ibland kallats till dödsbäddar, vid vilka vi läst Guds ord, bedit, sjungit — men allt förgäves. Dagen hade gått förbi, natten hade kommit.

Det var en tid, då det fanns blomstrande kristna församlingar i Mindre Asien, Nordafrika etc. Men natten kom, muhammedanismen tog livet av de kristna församlingarna. I dag har vi bevittnat, hur Kina stängts, Mongoliet stängts. Vi vet inte ens hur länge vi får missionera i vårt eget land. Vi lever i allvarstider. Natten kommer. Vår dag är kort.

Det gäller för oss att »göra Guds gärningar» »medan dagen varar».

Betraktelse — här återgiven i kort sammandrag — vid missionärsavskiljningen i Smyrnakyrkan i Göteborg den 7:e sept. 1952.

Förstärkning till Japan

Missionärsavskiljning i Göteborg. — Två nya missionärer reser ut.

Missionär Sigrid Jonsson

Missionär Gullbritt Hellberg

Svenska Mongol- och Japanmissionen har glädjen att inom den närmaste tiden sända ut två nya missionärer till Japan. Det är Gullbritt Hellberg, som genom en andemättad högtid i Smyrnakyrkan i Göteborg den 7:e sept. invigdes till den heliga tjänsten, och Sigrid Jonsson, som redan för flera år sedan avskildes för Mongoliet, men nu i stället reser till Japan. Gullbritt Hellberg reser med svensk båt från Göteborg den 9 okt., under det Sigrid Jonsson på nyårsaftonen reser med flyg till Japan.

Må Guds välsignelse från första stund vila över dessa våra båda nya sändebuds arbete!

* *
*

Det var, som sagt, en synnerligen andemättad högtid, genom vilken Gullbritt Hellberg avskildes för missionsuppgiften. Den ståtliga Smyrnakyrkan var vid tillfället nära nog fullsatt.

Högtiden öppnades av församlingens pastor, H. Lundberg, som i några varmhjärtade välkomstord uttryckte sin och Smyrnaförsamlingens glädje över att få hälsa Svenska Mongol- och Japanmissionens ledande män välkomna till denna avskiljning av en av församlingens medlemmar till missionstjänsten i Japan, en ung medlem, som under många år varit en trogen arbeterska i församlingen, särskilt bland barnen. Pastor Lundberg nedkallade i en brinnande bön

Guds välsignelse över Svenska Mongol- och Japanmissionen, dess styrelse och alla dess vänner, men i synnerhet över denna unga missionär, som nu står redo att gå ut till främmande land.

Församlingens kör sjöng härpå: »När Herren Sions fångar varder lösande. Då skola de vara som drömmande», varpå församlingen sjöng: »Vår store Gud gör stora under.» Svenska Mongol- och Japanmissionens ordförande, direktör Joel Lindblom uttryckte därefter missionens glädje och tacksamhet över att ur denna församlings mitt uttagits en ny arbeterska i missionens tjänst.

Som minnesord till syster Hellberg ville tal. lämna Fil. 4: 19 och Ef. 3: 14—21, vilka båda skriftställen talar om Guds rikedom. Till belysning av dessa bibelord nämnde tal. ur sin verksamhet som affärsman, att när det är fråga om att ge en ung man anställning vid ett företag, prövas hans förutsättningar för uppgiften och så kanske det ibland tillägges: »För övrigt har han en rik far.» Detta är just vad syster Hellberg kan säga: »Jag har en rik far.» Hon är, som en sångare sjunger, »barn till en kung».

Sedan pastor N. Wågsjö sjungit »Ett verktyg i Herrens hand», talade missionsföreståndare Joel Eriksson om den stora missionsbefallningen: »Mig är given all makt, gån fördenskull ut och gören alla folk till mina lärjungar.» Att lägga sig själv på Guds altare är något för mer än att lägga en annan gåva därpå. Vi tackar Gud, att syster Hellberg fått nåd att svara ja på Guds kallelse. Det är ej lätt att lämna nära och kära här hemma, men tal. manade också denna »Kristi ambassadör» till frimodighet. »Även du skall få vara med om att bärga in kärvarna under jubel.» Du har en stor skara förebedjare här hemma, sade tal., som till sist riktade några frågor till syster Hellberg om hennes beslut att gå ut i Herrens tjänst, frågor som av den unga missionären besvarades med ett högt och klart ja.

De närvarande styrelsemedlemmarna och representanter för Göteborgsvännerna lämnade härpå den nya missionären minnesord ur Skriften, varpå hon avskildes genom handpåläggning och bön till sin höga och heliga uppgift.

Pastor Frank Mangs föreslog härpå, att de församlade på stående fot skulle insamla vad biljetten till Japan kostar, 3.200 kr. Den kollekt som härefter upptogs, uppgick till 3.750 kr! Pastor Mangs manade också de församlade att icke glömma att bedja för och *skriva* till den nya missionären.

Unisont sjöngs härpå »Tänk, vilken underbar nåd av Gud, Att du får vara hans sändebud» med den kända kören: »Gå, gå, skördeman, gå!»

Allvarligt och inspirerat talade härpå pastor Frank Mangs om att göra »Guds gärningar, medan dagen varar», vilken betraktelse återfinnes i sammandrag på annan plats i tidningen.

Efter avskiljningen.
Styrelsens medlemmar samlade kring den nya missionären.

Pastor N. Wågsjö sjöng härpå åter en solosång: »Tala, Herre, sänd du mig!», varefter ordet lämnades till syster Hellberg.

Det är med stor bävan och med stor glädje jag står här i dag, sade syster H. — bävan inför allvaret i den uppgift, som ligger framför, men också stor glädje över att jag får gå ut som ett Herrens sändebud.

Missionär H. berättade härpå, att hon redan vid 3 eller 4 års ålder, då hon brukade tala med sina troende morföräldrar om missionen, erfarit en bestämd missionskallelse. I 12-årsåldern hade hon medvetet lämnat sitt liv i Guds hand. Under ett ungdomsläger hade fyra flickor förnummit kallelsen till missionsgärningen. Tre av dessa hade redan gått ut och nu ämnade hon själv gå som den fjärde.

Efter skolstudierna hade H. först anställning på det apotek, vars chef var Göteborgskretsens ordförande, apotekare K. Nilenius, senare vid Sahlgrenska sjukhuset. Redan under apotekstiden hade hon fått ett livligt intresse för Mongolmissionen, som syntes henne som en trosmission, helt beroende av Gud. Men så stängdes Mongoliet och hon tyckte då, att det skulle vara så mycket bekvämare att få stanna hemma. Men så hörde hon på nytt rösten: »Här är vägen, vandra på den!» Hon reste till Bibelinstitutet i Glasgow, där den stärkande, helt andliga atmosfären verkade särskilt vederkvickande efter det hårda sjukvårdsarbetet. Nu skulle det bli hennes glädje att söka tjäna Gud och vinna själar för honom.

Som minnesord läste missionär Hellberg till sist Uppb. 7: 9—17

om den stora skaran inför tronen som tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.

Efter ännu en sång av kören avslutades den rikt välsignade högtiden av missionssekreterare Paul-Georg Svensson, som karakteriserade det japanska folket som ett civiliserat folk med lika allmän läskunnighet som i Sverige men med den gamla hedniska avgudadyrkan alltfort härskande inom de breda lagren. Det är därför vi behöver missionera, sade tal., och det är därför vi behöver nedbedja all Guds välsignelse och kraft över den som reser ut.

Till sist sjöngs »Herre, signe du och råde».

Senare på aftonen var anordnat ett samkväm på Ynglingaföreningen Libanons vackra lokal, därvid anföranden hölls av apotekare K. Nilenius, f. missionsföreståndare M. Havermark m. fl. Ett värmande inslag utgjorde de hälsnings- och avskedsord, som av kamrater framfördes till missionär Hellberg. En musikgrupp från Smyrnakyrkan skänkte ock rik behållning.

N. P. O.

Förstlingsfrukt i Muroran

Fyra japaner har blivit döpta.

Missionär Edvin Bohlin meddelar i brev, avsänt från Muroran den 21:a aug., den glädjande underrättelsen, att det varit dophögtid i staden, därvid två japaner och två japanskor upptagits i den kristna församlingen. Missionär Bohlin skriver:

Kära missionsvänner!

Söndagen den 10 aug. var det för oss här i Muroran en stor glädje- och tacksägelsedag. Då fick vi nämligen ha vår första dopförrättning här i denna stadsdel och se förstlingsfrukten av vårt arbete.

Det var då fyra stycken som lämnat sina liv i Guds händer och som vi hade glädjen döpa till Kristus.

Vi har många, många gånger känt oss så modfällda inför all denna liknöjdhet och det passiva motstånd som vi rönt här uppe i Hokkaido alltsedan vi kom hit. Men desto gladare har vi blivit när vi fått se hur Guds Ande verkat på människornas hjärtan också här. Det blir en sådan uppmuntran för oss själva — och det behöver vi också — och samtidigt blir det en maning att i trohet fortsätta och verka Herrens verk här.

Mrs Chiba, den fru som döptes, har varit den allra flitigaste att komma till våra möten alltsedan vi började i nov. månad förra året. Hon var med på vårt första möte, och sen dess har hon troget kommit med och nu har hon tagit detta steg. Det har varit stort att se hur Gud verkat i hennes hjärta. Hon har varit så frimodig och

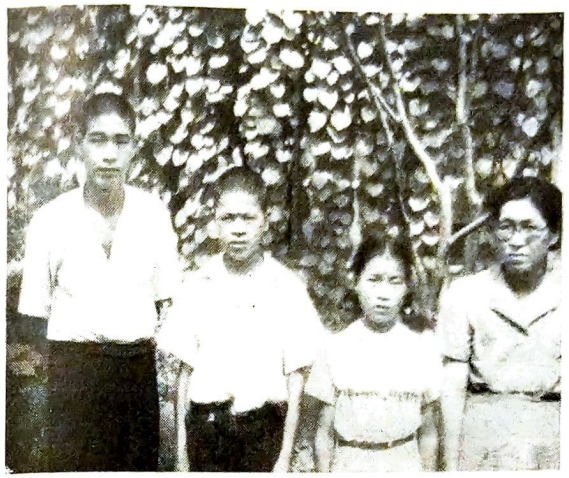

De nydöpta i Muroran. Foto E. B.

det har varit en stor hjälp att ha henne med på våra möten och höra henne bedja. Och så var det hennes äldste son och dotter som också vill tillhöra Kristus. De kommer från ett mycket fattigt hem. Fadern är arbetare vid dockanläggningarna här i Muroran. Vår önskan och bön är, att dessa skall få bli till välsignelse i sitt hem och för sina närmaste.

Och så den fjärde är en ung man som arbetar på en affär inne i Muroran stad.

Det är naturligtvis förenat med både glädje och stor bävan när vi döpt dem. I sig själva är de svaga och mycket ofullkomliga, men vi vill ändå i tro hålla fast vid, att Han, Kristus, som begynt sitt goda verk i dem skall fortsätta och fullborda det intill Jesu Kristi dag.

Så vare de överlämnade i Överherdens vård och missionsvännernas åtanke och förböner.

Med hjärtlig fridshälsning
I Herrens tjänst tillgivne
Edvin

Avskedssamkväm

för vår nya missionär Gullbritt Hellberg hålles tisdagen den 30 sept. kl. 19 å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69, 4 tr., Stockholm.
Varmt välkomna!

Resa till Hokkaido

Av Margith Persson.

Efter att ha avslutat terminens språkstudier såg det ut, som om vi äntligen skulle bli färdiga att starta vår länge tilltänkta resa till Hokkaido. Det hade varit mycket att ställa med och ordna med innan vi blev färdiga att komma iväg. Det var svårigheter att få någon som kunde se till huset, ty i det här landet kan man knappast lämna sina bostäder utan tillsyn ens några timmar. Vi hade också undrat mycket över huruvida vi skulle ta bilen med eller åka tåget. Många hade varnat oss och sagt, att vägarna var mycket dåliga norröver, åter andra hade sagt, att det inte var så farligt och att det säkert skulle gå bra. Vi hade ju hela tiden tänkt att göra resan upp till Hokkaido som en evangeliseringsresa och att kunna använda både bil och högtalare under resan såväl som under tiden hos våra kamrater. Till sist hade vi beslutat oss för att åtminstone ta den med så långt som till Aomori, staden i norr där vi måste ta färja för att komma över till Japans nordligaste ö, och där hade vi fått löfte att ev. ställa in den hos några missionärer som vi satt oss i förbindelse med.

Det ordnade sig också med »väktare» för vårt hus, i det att en ung kines, mr Hsu, som troget kommit till våra bibelklasser hela vintern, lovade att se till det åt oss, tillsammans med en annan ung student från veterinärhögskolan där han själv går. Vid sidan om detta erbjöd dr Fujita, att hans mor också kunde bo i huset, då de unga studenterna inte alltid var hemma under dagarna. Vår gode, trogne granne, gamle mr. Yamakuchi, som varit som en hustomte för oss allt sedan vi flyttade in förra hösten, lovade också att se till trädgården och allt kring huset, så vi skulle inte behöva vara oroliga. Till sist kom också mr. Hsu sättandes med en ilsken vakthund från veterinärskolan, som han placerade i en koja vid huvudingången och då kunde vi väl ändå anse att det skulle vara nog! Vi tyckte väl att det kunde vara lite onödigt med så mycken vakt av alla slag, men japanerna anser det högst nödvändigt och ville inte låta oss fara innan vi verkligen fått detta riktigt ordnat.

Så var vi då färdiga att börja vår sommarresa i Japan. Det kändes nästan, som då våra kamrater i Mongoliet gjorde sig färdiga för sina sommarresor över stäpper och sandområden, men ändå, hur helt olika är det inte! Vi hade sänt det tyngsta bagaget med tåg och hade bara det allra nödvändigaste med oss, plus massor av traktater, högtalare och grammofon till densamma samt den nykomna skatten:

Några av deltagarna i vår engelska bibelkass i Tokio.
Foto F. P.

dragspelet. Det hade just anlänt från Sverige ett par dagar förut och Folke hade spenderat två hela dagar i tullen i Yokohama för att få det ut. Att »få det ut» betyder att erhålla det utan att behöva betala en hel förmögenhet i tull.

Det blev rätt sent på em. innan vi äntligen blev färdiga att komma iväg, men vi hade ändå hoppats att kunna nå Shirakawa, där våra vänner i Helgelseförbundet arbetade. Vi måste dock stanna för natten i en liten stad några mil hitom denna plats. På mindre goda, okända vägar kör man inte gärna efter mörkrets inbrott. Vi hade en ung pojke — en nittonårig student — med oss som hjälp och tolk. Han har lämnat sig åt Gud i vinter på våra bibelklasser, talar och förstår rätt god engelska men är av naturen mycket blyg och tillbakadragen. Han har en ärlig och uppriktig önskan att tjäna Gud men har svårt att övervinna sin blyghet, som nästan är till ett hinder för honom. Bed mycket för denne unge Wakisaka!

I den lilla stadens enda hotell fick vi till sist löfte om rum för natten. De var inte så villiga först, ty de är rädda, att vi utlänningar inte vill hålla till godo med vad de har att bjuda på, både i matväg och sängväg. Vi övertygade dem emellertid om att vi var fullkomligt nöjda med allt och så tinade de snart upp. Den japanska maten är i vårt tycke inte god och kan inte ens jämföras med den goda kinesmaten. Det är ris och ris och ris igen och så är det kokt fisk och stekt fisk och rå fisk, ibland med lite saltade rovor till eller någon slags havstång, som jag tycker smakar gräsligt, och sedan vidare i den stilen. Jag undrar mycket om jag någonsin skall lära mig att tycka om japanmat, även om jag nog kan äta den. Den råa fisken

På vägen mellan Toya och Muroran. Foto F. P.

är ansedd att vara en delikatess och för att riktigt göra det allra bästa för oss som utlänningar har vi fått rå fisk vart vi kommit. Tyvärr har vi nog inte kunnat uppskatta den som vi skulle och borde, ty det har bara varit Ingemar som ätit, men han har, till vår hjälp och lättnad, ofta ätit både sin och en del av våra portioner. Efter kvällsmaten på ett japanhotell bredes så madrasser ut på stråmattorna och så får man ett tungt täcke över sig och ett slags kudde, som oftast är hård som ett stycke trä. På detta sätt skulle vi alltså äta och sova nu några dagar framåt. Efter de heta baden och sedan man klätt sig i kimonos, som hotellen består med, har vi läst och sjungit och spelat och övat vårt lilla bristfälliga japanska ordförråd så långt det räckt, i det vi försökt prata med hotellpersonal och övriga gäster. Traktater har vi spritt på varje hotell. På dessa har vi stämplat vårt namn och adress och en uppmaning till sådana som är intresserade av att veta mer om kristendomen att tillskriva oss för mer litteratur.

Tidigt följande morgon var vi uppe och snart var vi på väg mot Shirakawa. Vi stannade först en stund hos Lars Janssons i Kuroiso. De hade fått en mycket trevlig plats och ett bra hus och ett gott arbete var i gång. Det var verkligen roligt att få titta in hos dem. Efter att ha blivit trakterade med en god middag fortsatte vi till våra vänner Silfwerbrands i Shirakawa. Vi hade skrivit förut, att vi tänkt hälsa på dem på vår väg upp till Hokkaido så de hade väntat oss i flera dagar. Flaggan hade varit i topp i två dagar och till sist hade de nästan gett upp hoppet om att vi alls skulle komma. Det var förfärligt roligt att få träffa dessa gamla Kina-vänner igen och att få se allt de hunnit få igång under den korta tid de varit i Japan. Det

gamla japanhuset var som en svensk fläkt alltigenom och vännen Silfwerbrand har verkligen lagt ner ett stort arbete där. Kapellet med den lilla våningen ovanför var också så trevligt inrett. Just ett sådant där litet kapell skulle vi lite var väl behöva, ty det är inte lätt att i längden ha kyrka och möten inom hemmets väggar. Vi stannade en hel dag hos dessa vänner och blev verkligen upplivade till kropp och själ.

Efter att ha lämnat Shirakawa började egentligen vår resa. Vägarna var inte alls så farliga som många hade sagt, men med lagom fart gick det fint. Inte var det jämna asfalterade vägar, men man kommer fram på andra också. I nästan varje liten stad och by stannade vi, fick fart på högtalaren och delade ut traktater. Vi hade en hel del grammofonskivor med sånger och predikningar på japanska, så någon av oss satt i bilen och skötte den medan vi andra delade ut traktater till alla som strömmade till. Det är inte svårt att samla folk. De kom från alla håll och ibland kunde jag knappast fatta hur de kunde komma till i sådana mängder och så fort. Det verkligen myllrar av människor i detta land. Alla är de människor med dyrbara, dyrköpta själar och den stora, stora massan är alltfort lika bunden i traditioner och hedendom. De allra flesta tar ivrigt emot de skrifter som ges dem, men hur mycket av sädet skall månne falla i god jord?

I fyra dagar fortsatte vi så här. Vi gjorde oss ingen brådska med att komma fram till bestämmelseorten, ty det är då man är ute så här, som man riktigt känner, att man är missionär. Japan är dock

Shintoistiska nunnor som sjunger och spelar och tigger till templet. Foto F. P.

inte så stort och till sist hade vi nått Aomori, där vi måste gå på färjan för att kunna komma till Hokkaido och vårt fält. Efter att ha förfrågat oss vid järnvägsstationen om Hokkaido-vägarnas beskaffenhet och fått till svar, att de inte var sämre än nere på själva fastlandet, beslöt vi oss för att låta bilen gå med över sundet på färjan. Vi ville gärna, att den skulle komma till användning under sommaren och tiden däruppe.

Den vilsamma färjefärden tog nästan fyra timmar och vid fyratiden på em. var vi framme i Hakodate. Bara en liten stund efteråt var vi på väg mot Muroran. Vi beräknade knappast att kunna hinna hela sträckan innan mörkrets inbrott, men ville fara så långt vi kunde. I regel hade vi märkt, att vi träffade på billigare hotell i de små städerna och därför sökte vi oss till sådana. Vägarna var strålande här så vi tänkte nästan ett tag, att ta resten av vägen även fast det blivit mörkt. Dock avstod vi från den tanken för vilket vi efteråt var glada. Den sista, korta vägsträckan blev nämligen den värsta på hela vägen. Det var höga berg som vi måste över och vägen var på sina ställen bara ett par hjulspår. Här gick dock bussar och lastbilar och nästan med lite ängslan undrade vi ibland var vi skulle kunna köra om varandra om man skulle möta en annan bil. Det gjorde vi dock inte och det var vi tacksamma för. På ena sidan hade vi en bastant klippvägg nämligen och på den andra branta stup. Naturen var betagande vacker med strålande utsikt över det öppna havet.

Kanske skulle jag nämna att då vi äntligen funnit en plats för den sista natten på ett litet smutsigt hotell, som vi valde därför att det var det billigaste, vi till vår stora överraskning blev välkomnade av ett par damer som utropade: »Men våra kära vänner, innerligt välkomma till Hokkaido och välkomna i vår mitt.» Jag tittade undrande på både damerna och på Folke, som tydligen tycktes känna dem förut och presentation var snart undanstökad. De tillhörde ett Amerikanskt missionssällskap New Tribes och de hade dragit sig undan till denna lilla plats för att få lite lugn för språkstudier. F. n. var de dock inte ensamma, utan snart hade en hel liten flock kommit tillstädes. En av deras ledande män från Amerika hade kommit och de var just sysselsatta med en liten konferens för deras Hokkaido-missionärer. De har fem missionärer på Hokkaido och ett trettiotal nere på Honshu. Bibelstudiet, som vi kom och avbröt, fortsattes sedan och vi blev hjärtligt välkomnade i deras mitt.

Så var vi då i Muroran, som jag hört så mycket om! Det var väldigt roligt att få träffa kamraterna igen, att få se det trevna lilla hemmet och lilltösen, som växt otroligt på ett år. Hon sjunger och kvittrar dagen i ända som en liten lärka, den ena stunden japanska och nästa svenska. Japanerna myser gott då hennes lilla stämma bergsäkert håller tonen i sången på mötena, även då de stora inte är så säkra på den. Japanskan bekymrar henne inte och där får pappa

Tröskning på Hokkaido. Foto F. P.

Edvin snart en god tolk, det är då säkert! Det har varit roligt att få vara tillsammans med kamraterna här och få se det arbete de fått börja, vilket Gud tydligt lägger sin stora välsignelse till. I går döptes de första japanerna i vår missions Japan-mission. Det var en välsignad stund nere vid havsstranden. Det samlade förstås massor av nyfikna åskådare och högtalaren kom väl till pass, ty genom den kan man göra sig hörd även bland skaror vid en havsstrand.

En vecka har vi varit hos Paul i det vackra Toya, där vi först hade ett par dagar då vi alla var samlade till en liten konferens. Om några dagar far vi till Tomakomai för att stanna hos Elsa och Eric omkring en veckas tid. Folke och Eric har planerat möten i kringliggande byar och städer, så det kommer att gå fort. Och sedan går det hem igen till nya uppgifter och förnyade språkstudier.

Det är mycket som glatt oss under den här resan. Först är det förmånen att få stå som Jesu Kristi sändebud, hans ambassadörer bland Japans millioner, en förmån, som på nytt blivit stor och verklig för oss. Så är det detta, att vi känt det så gott och välsignat i samvaron häruppe och så till sist detta, att vi kan fröjdas över den uppgift Gud gett vår lilla mongol-mission även bland Japans folk. »Herren skall leda dem där de gå bedjande fram.» Vi har bett härute och Ni därhemma och så har Han, vår Frälsare, lett oss till de platser där vi skall få se människor uttagas ur mörkret och införsättas i Guds barns härliga frihet. Med frimodighet vill vi gå framåt i Jesu välsignade namn!

I hans tjänst lyckliga
Margith Persson

Gemensamhetsdagar i Muroran och Toya

Av *Birgitta Bohlin.*

Ljusglimtar har mottagit följande brev från vår missionär Birgitta Bohlin:

Kära vänner!

Det är nu länge sedan jag skrev till Er. Tid och krafter räcker ej alltid till att uppehålla kontakten som jag vill med Er, kära medhjälpare. Jag tycker att det är overkligt att vi redan närmar oss slutet av augusti. Vår andra sommar här i Japan nalkas därmed sitt slut. O, vad dagarna, timmarna och minuterna av våra liv ilar förbi.

Ni kan tro det var roligt och festligt här i vårt lilla hem den där dagen då en bil med högtalare stannade utanför grinden. Det var den 30 juli. Ur bilen steg familjen Persson glada och lyckliga efter den långa färden som också var en missionsresa från Tokio hit upp. Vi hade önskat att Anna-Lisa också skulle ha varit med. Vår lilla skara hade då varit fulltalig. Hon ansåg det dock bäst att också under sommaren fortsätta vid språkskolan i Karuizawa. Margith hade dragspelet med i sin packning. Hennes sång och musik gladde oss och våra musikaliska japanska vänner mycket.

Måndagen den 4 aug. samlades vi alla i Toya till 2 dagars rik gemenskap i Guds ord och i bön och till samtal och beslut rörande arbetet. Det blev vår konferens. De här raderna skall vara en hälsning från den.

Vi började med att läsa kärlekens kapitel. Kärleken är förvisso pulsådern i missionsarbetet. »Om jag talade både människors och änglars tungomål, men inte hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm och en klingande cymbal.» Folke talade en stund om att vara och bliva välsignad till välsignelse. »Inbördes kärlek och frid bereder vägen för Guds välsignelse.» Och det fick vi också uppleva under vår samvaro. Vi blev också påminta om Jesu ord om vinträdet och grenarna. Och om den besvikne Petrus som genom Jesu makt fick sitt nät överfullt med fisk. Och vi vill säga med Petrus: Herre, på ditt ord vill vi kasta ut näten. Och *genom Jesu makt* skall en skara fångas, räddas för evigheten från detta land genom Svenska Mongol- och Japanmissionen.

Bland besluten märktes inköp av en jeep med högtalare. Detta hade vi tidigare fått tillåtelse till hemifrån. Folke fick i uppdrag att sköta om köpet. Och Eric skulle så fort som möjligt låta bygga garage i Tomakomai. Vi beslöt också att anskaffa vita kimonos till dopdräkter. Vi gladde oss åt att få vänta Anna-Lisa hit upp till nyåret och att vi vid den tiden också skulle få förstärkning hemifrån. Men vi tyckte att de nyutkomna först och främst skulle få en god start med språket vid språkskolan. Margith visade oss en del hjälpmedel, särskilt flanellografen, som hon funnit i Tokio och som vi beställde.

Våra missionärer samlade i Toya. Foto E. A.

Det är så vackert i Toya med sjön och bergen och den lummiga grönskan. Från dikena steg ångan upp från det heta källvattnet. Vi husmödrar hade inga matbestyr, ty vi bodde och åto japanskt. Paul var vår gode värd.

Kära vänner, Ni kan inte tro hur man under en sådan samvaro känner sin stora begränsning inför den stora uppgiften. Någon hjältegloria vet vi inte om, men väl brister och fel. Och det var väl mänskligt att känna bävan inför framtiden. Därför var det gott att på onsdagsmorgonen få samlas omkring Herrens bord och få höra de orden: Kristi lekamen för dig utgiven. Kristi blod för dig utgjutet. Och vi fick på nytt lämna våra liv och tjänsten åt vår korsfäste och uppståndne Herre och Konung.

Innan vi for hem, besteg vi vulkanen i närheten av Toya. Den är så gott som alldeles ny. På tre år har den växt upp ur jorden. Det var mäktigt att däruppe halvvägs till toppen vandra bland svavelrök som vällde fram ur springorna. Marken brände under fötterna. Inifrån berget hördes ett väldigt brus. Jag kände mig mycket liten.

Sen for vi hem till de olika plikterna.

Tack, kära Ni, för all Er hjälp, för förbön och offer. Vi behöver förvisso varandra i kampen och vi tackar Gud för Er alla.

Kamraterna förenar sig med mig i en kärlekens hälsning.

Birgitta

Gatumöte i Tomakomai

Av Elsa Almefors.

»Hur ska vi nå Tomakomais befolkning med evangelium? Det är ju bara en handfull, som kommer till våra möten. Vi måste ha gatumöten.» — »Men, Eric, hur kan du tycka, att vi kan ha gatumöten, när vi inte har en enda kristen till hjälp ens att sjunga, och när vi dessutom måste tala genom tolk», genmälde jag, så inte fick min man mycket uppmuntran från mig, men tanken på gatumöten lämnade honom inte, och så funderade han ut, att vi kunde få en kristen pojke från annan ort till hjälp. Denne pojke, en läroverksungdom, som bor mer än en timmes järnvägsresa härifrån, var villig att komma, och så startade gatumötena. Onodera, så hette pojken, är ung i tron. Det är inte två år sedan han hörde evangelium för första gången genom två kvinnliga missionärer, som bosatte sig i hans hemstad, och nu i sommar är det ett år sedan han döptes. Han kom, en glad och frimodig pojke trots sin sjukdom. Han har måst vila ett helt år på grund av tbc och han är inte bra ännu.

Det var i april och ganska kallt, när vi hade det första gatumötet, men en hel skara ungdomar, som brukar komma till mötena, samlades och gick med — det hade nyhetens och nyfikenhetens behag. Jag stannade hemma, ty jag skulle ha maten färdig, så att de frusna predikanterna hann få en bit mat, innan kvällsmötet startade. De, som hade gått ut, kom tillbaka uppmuntrade och glada. Ganska många hade samlats, och ungdomarna hade sjungit med och hjälpt till med traktatutdelningen. Mötet hemma blev inspirerande och uppmuntrande, ty Onodera var en duktig sångare och ivrig talare, och våra ungdomar lyssnade med glittrande ögon. Här var en ung kristen ur deras eget folk, som vågade något för Herren, och det grep dem.

Nästa gång var en månad senare. Nyfikenhetens behag var inte längre drivkraften, och jag såg dem gå, Onodera, Kawamura, vår tolk, två små flickor och så Eric. Det såg på något vis så ensamt och vemodigt ut, och Eric sa: »Om det är något, som är påkostande för köttet, så är det dessa utemöten.» Inte många hade stannat och lyssnat, men en av dessa kom med hem och åt kvällsmat med oss. Han var en förtvivlad man i 30-årsåldern, som inte kunde se någon mening med livet. Han var pappersbruksarbetare och försörjde sin mor och några yngre syskon. Hans fästmö hade nyligen övergivit honom, och vad hade han mer att leva för i detta meningslösa liv,

Vår missionsstation i Tomakomai. Foto: E. A.

där döden och trolösheten var hans enda erfarenheter! Han hörde på, men förtvivlan i hans ögon och mörkret i hans anletsdrag vek inte för en minut, och innan mötet var slut, gick han ut.

Tredje gatumötet var i lördags, den 21 juni, och på förmiddagen kom vår tolk, Onodera och en ung pojke till från samma plats. Jag hade beräknat mat till två främmande, men i en hast fick flickan ge sig ut och köpa mer, så att det säkert skulle räcka till den tredje gästen också. Kl. 12 var maten i alla fall färdig — tack vare vår nya svenska spis — skulle jag klarat av det på mitt dåliga spritkök, så hade det nog blivit klagolåt, innan middagen äntligen hade blivit färdig!

Lördagen var mulen och en smula kylig, men det regnade inte, och vi gick ut till vårt gatumöte två »man» starkare än förra gången, ty Onodera hade ju en medhjälpare med sig, samma två små flickor kom för att hjälpa till och så skulle jag få gå med, ty min lilla kökshjälp kunde nu reda upp den enkla måltiden själv, och middag till söndagen hade jag gjort i ordning på fredagen, så jag gick till mitt livs första gatumöte. Jag hade aldrig precis avundats frälsningssoldaten hemma, när jag sett honom hålla möte på gatan. Det är nog inte fritt, att jag inte dragit mig undan detta slag av »Kristi smälek». I Mongoliet hade vi visst utemöten vid tempelfester o. a. tillfällen, men det var ett mera primitivt folk, här möter man moderna hedningar med bildning och västerländskt »fodral».

Vi hade alla traktater till reds, så att vi under vägen till mötesplatsen antastade så gott som varje mötande och gav denne en traktat. Det var bestämt, att vi skulle försöka samla en skara lyssnare på Tomakomais livligaste affärsgata. Vi fann en lämplig plats i ett rymligt gathörn. En av dem som fått en traktat hade följt efter oss, och han stod lite undanskymd i väntan på, vad som komma skulle. Han hade hittat en skylt att gömma sig bakom. Jag försökte inte ens att läsa den, men antagligen var det en förteckning på de

starka drycker, som såldes i affären till vänster om oss, vilken tydligen var en krog att döma av alla de många flaskor, som skyltade i fönstret. I hörnet till höger var en leksaksaffär. Dockorna i fönstren gav syn för sägen. Människorna leker sig genom livet, först med barnets rätt, senare på bekostnad av eviga värden. Skulle budskapet om dessa värden vinna gehör hos någon?

Hur skulle det nu gå till? Onodera satte händerna för munnen till ett slags naturlig högtalare och ropade ut över gatan till »minnasan», att de skulle vara vänliga att lyssna. »Nu ska vi vänta och se, om några stannar och om folk från grannskapet kommer tillstädes», sa han. Vi andra delade ut traktater till alla, som vi fick syn på, och så började Onodera sitt ropande igen. Vi fick en liten åhörarskara, och så startade vi vårt möte med en sång om frälsningen i Jesus Kristus. Jag sjöng med av alla krafter, fast jag inte visste så noga, vad orden betydde, så hjälpte dock rösten upp det hela en smula. Under tiden samlades fler och fler, och vi hade en stor skara åhörare. De flesta stannade kvar och fick höra korta vittnesbörd av de två pojkarna, som gästade oss. Till sist talade Eric gm. tolk, och vi sjöng och annonserade om mötena. Under hela tiden delade vi ut traktater till alla, som kom förbi. Somliga tog tacksamt emot dem, andra tog dem med ett medlidsamt smil och några nekade att ta' emot. — — Vi stod där egentligen som hela stans skådespel, och jag tänker på Ordet »Ett skådespel hava vi ju blivit för alla, både judar och hedningar, men det var inte ett »skådespel», som man skämdes för, utan en stilla glädje fyllde sinnet. Det var Anden, som gladdes över att Kristus blev predikad, och jag tyckte faktiskt synd om de kristna, som inte prövat att »»skämmas» lite för Jesus. Det var en enbart glädjande upplevelse, detta mitt första gatumöte. Och det var en glad liten skara, som vände tillbaka hem för kvällens möte.

Vi fick inga nya deltagare på grund av gatumötet, men de, som brukade komma blev liksom inspirerade och gripna av den värme, som förnams i mötet, och ett par unga pojkar, som nyligen börjat komma med, kunde inte undertrycka ett spontant: »O, en så underbar kväll vi har haft». »Jag visste inte», sade den ene, »att det fanns så allvarliga kristna japanska ungdomar.»

Genom gatumötena nås många, som annars aldrig skulle vetat något om kristen tro, och på mötet i går kom en »traktat» tillbaka. Jag hörde, att dörren gick, så jag gick ut för att ta' emot, ifall denne någon skulle dra sig för att komma in, ty vi hade börjat mötet. På trappan stod en målad, modern ung människa och framstammade något om att hon kom för första gången, om hon ändå fick komma in. Efteråt talade hon om, att hon tidigare fått en traktat, och att hon ända sen dess längtat efter att få höra mer, men att hon inte kunnat komma förr. Var hon månne en av dem, som fick en av de hundra traktater Eric delade ut en söndagskväll, när vi gått till

stan för att köpa blommor till en födelsedag, och jag i mitt hjärta tyckte, att nu kunde vi väl egentligen ha rätt att känna oss fria och få fira söndag, när vi arbetat hela lördagen och söndagen för verksamhetens skull, och vardagarna inte ger en nån ro för språkstudier och brevskrivning —? Missionärerna blir trötta och ohågade ibland, »men Gud, som är rik på barmhärtighet», »förebrår» efteråt på detta sätt, »så att man för skam inte kan upplåta sin mun.»

Må vi då icke förtröttas, inte ni därhemma och inte vi härute, »ty om vi icke tröttna, skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd».

Bland mongolflyktingar i Tyskland

Av missionssekreterare *Paul-Georg Svensson.*

Det fanns mycket som påminde om Mongoliet på vandringen mellan den lilla förortsstationen München — Feldmoching och lägret vid Schleissheim: Brännande sol, stark hetta, en vidsträckt slätt och småstenig, ofruktbar grusmark. Tre kilometer bort syntes en del låga vitrappade hus i utkanten av en talldunge. Det var lägret, där det skulle finnas kalmucker.

Jag hade adressen till deras »ledare», dr Stefanow, och sökte upp honom. Han som de flesta andra hade tillsammans med sin hustru bara ett litet rum i en av barackerna att bo i. Under Hitlertiden utgjorde detta läger en av de många utbildningslägren för stridsflygare. Varje barack rymde 20 rum, 10 utmed varje långsida och en korridor i mitten med en dörr till varje rum. Men barackerna användes inte bara som bostäder, utan detta läger med sina 3 500 invånare var som en stad i smått med affärer, restauranger eller hellre krogar, bio, skola, gudstjänstlokaler och administrationsbyggnader.

Kalmuckernas ledare var en intelligent herre, som berättade en hel del om kalmuckernas historia och förhållanden. Detta folk tillhör den mongoliska folkstammen och bebor i Asien den västra delen av Mongoliet. År 1672 utvandrade en del av dem på grund av inre politiska strider till södra Ryssland och bosatte sig mellan floderna Don och Volga. Det var bland dessa som Sveriges förste mongolmissionär, Cornelius Rahmn, sökte utföra evangeliskt arbete åren 1819—1823, sedan han på grund av hustruns sjukdom tvingats lämna Mongoliet. Men hans arbete sågs med oblida ögon av det grekisk-ortodoxa prästerskapet, som med hänvisning till gamla förordningar lyckades få detsamma förbjudet. Jag vill påminna om att det förra året utkom en förträfflig biografi över denne missionär, skriven av grosshandlare E. Alfr. Jansson. Den kan rekvireras från vårt förlag.

Vy över barackstaden. Foto P. G. S.

Här i södra Ryssland levde nu dessa kalmucker sitt eget liv som åkerbrukare och boskapsherdar. Under bolsjevikrevolutionen stod de emot upprorstrupperna och har sedan också intagit en avvisande hållning till kommunismen. Men hur kom de till Tyskland? Ja, den vanligaste historien var, att då de tyska armeerna 1942 tvingades draga sig tillbaka från Ryssland, så följde de som så många andra med västerröver. Och sen dess har de levat som flyktingar. Tillbaka till Ryssland vill de inte. Enligt dr. Stefanows uppgift skulle de 175 000 kalmucker, som fanns i Ryssland före 1940, nu till allra största delen ha deporterats till Sibirien.

Av de kalmuckflyktingar, som kom från Ryssland, finns nu 202 stycken i lägret vid Schleissheim. Till USA har 560 emigrerat, i Frankrike finns 430 och i Belgien 330. I dessa länder bor de inte i läger utan har lyckats få olika slag av arbete, i Belgien framför allt gruvarbete. De nämnda 202 är praktiskt taget alla sådana, som inte har lyckats få inresevisa till USA. Den vanligaste orsaken härtill var sjukdom, framför allt tbc. Men de hoppades i alla fall att så småningom erhålla dessa åtråvärda visa.

Utom dessa 202 i Schleissheim finns det några till i Tyskland i sanatorier och ålderdomshem. Jag besökte ett sådant ålderdomshem vid Ulm. Det är upprättat i samarbete mellan Inremissionen i Württemberg och Kyrkornas världsråd. Västtysklands regering har också bidragit med ekonomisk hjälp. Där fanns nu en 450 åldriga flyktingar, och bland dem 12 kalmucker.

Dr Stefonow med fru. Foto P. G. S.

Äkta mongoltyp. Foto P. G. S.

Men låt oss återvända till lägret. I detta som i många andra läger har utspelats och utspelas många tragedier. En av dem är, när familjer blir delade därigenom att en del familjemedlemmar får visa till andra länder och de övriga måste stanna kvar. En annan är trångboddheten och därmed förenade besvärligheter. Att det inte är lätt att hålla något så när ordning i ett rum, som är det enda en familj har att vistas i, är ju lätt att förstå. Och ändå kunde man få se, hur många sökte att göra det bästa möjliga av det och hade det riktigt nätt. Och så är det ekonomien. De flyktingar som aldrig lyckats få något arbete får ett visst underhåll av tyska staten. Det rör sig om en 65 kr. i månaden per person. Bostaden är fri, men dessa pengar skall då räcka till både mat, kläder och bränsle. De som har arbete har det bättre och likaså de, som tidigare haft arbete, men nu som arbetslösa åtnjuta arbetslöshetsunderstöd. Men efter svenska förhållanden är det väl ingen som har det »bra». Och när kylan kommer blir det värre. Och ändå så tycks de allra flesta av lägrets invånare använda en del av sina pengar till tobak och sprit. Men det är ju inte bara där, som dessa ting synes vara viktigare än livets nödtorft.

Kalmuckerna har bevarat sitt språk, ett mongoliskt språk. En del kunde jag förstå, men det gick i allmänhet lättare att tala genom tolk på tyska eller engelska. Det var inte bara jag som hade svårt att förstå dem, utan de hade också svårt att förstå mig. Ryska är det språk som de flesta förstår och kan tala. Men sinsemellan talar de kalmuckiska. De barn som finns, ett 50-tal, går nu i tysk skola.

De har också bevarat sin religion, lamaismen, densamma som härskade i Mongoliet. I lägret är det fullkomlig religionsfrihet. Rys-

Europeiserade mongoler. Foto P.G.S.

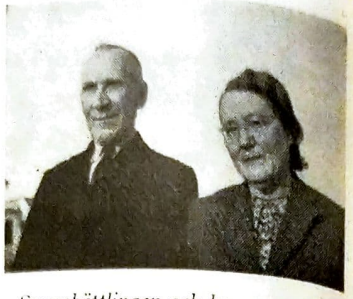

Svenskättlingen och hennes ryske man. Foto P.G.S.

sarna har en kyrka, ukrainarna två och kalmuckerna har sin buddistiska lokal, i vilken ett par »lamor» läser heliga skrifter och böner. I det stora hela får man nog säga, att de flesta av dem var mycket stränga buddister. Ledaren, som var »doktor», han hade studerat antingen medicin eller juridik, och en annan »studerad», en f. d. rektor för en kemisk högskola i Ryssland, betonade mycket ivrigt, att kalmuckerna var buddister och att kristet missionsarbete aldrig hade haft någon framgång ibland dem. Det var nästan som en varning, ett »noli me tangere», »rör mig inte, det kommer inte att löna sig». Men för övrigt var de vänliga och tillmötesgående och jag fick både se deras »tempel» och fotografera där. Det var, höll jag på att säga, den vanliga mongoliska attityden, som vi så väl känner till, och som var en av svårigheterna i missionsarbetet i Mongoliet. Men nu tillkommer en annan svårighet. Och det är den buddistiska missionen i både Europa och Amerika. Det finns buddistiska församlingar på flera ställen i Tyskland, med tyska buddister. Och de är inte overksamma. En av de unga kalmuckerna visade mig en bok, som han fått från Amerika. Den var skriven av en amerikan och var utgiven på ett förlag i New York. Av det lilla, som jag hade tid att läsa i den, fann jag, att det var en skrift, som sökte visa, att kristendom och buddism mycket väl kunde förenas och att det högsta i kristendomen fått sin riktiga utformning i buddismen. Denna religionsblandning kommer enligt mitt förmenande att bli den största svårigheten för evangeliskt arbete bland dessa människor. Här är det behov av innerlig bön utan återvändo.

Liksom i Mongoliet hade de flesta hem också ett gudaskåp eller en gudahylla. Och jag skulle tro, att de flesta gudabilderna och övriga »andliga» saker, som de hade, har de fört med sig från sina gamla hem i Asien och Ryssland. Ja, i det »kristna» ålderdomshem, som jag skrev om ovan, var också en av kalmuckerna lama och hade i sitt rum ett Buddaaltare. Det hade t. o. m. gått så långt, att de tolv

kalmuckerna i detta hem hade begärt att få sin egen »gudstjänstlokal» liksom de evangeliska och ortodoxa. Men detta hade naturligtvis inte kunnat beviljas. Det visar sig alltså, att religionen fortfarande har ett starkt grepp om de flesta av dem. Den ovan omtalade kemisten talade också om att hans äldste pojke, så vitt jag förstod, hade blivit döpt av någon kristen präst och att han, pojken, varje kväll bad sin aftonbön både till Gud och Buddha.

De båda lamorna framför Budda-altaret. Foto P. G. S.

Nu var vår tanke den, att fru Elsa Skallsjö kommer att resan ner till München i oktober. Hon kommer då där en tid att få arbeta tillsammans med en av Slaviska Missionens missionärer, fröken Bertha Vogel, som talar både ryska och tyska, vilket är nödvändigt för att kunna lära känna kalmuckerna och utföra evangeliskt arbete bland dem. De gåvor av kläder och skor, som vi fått, kommer de också att dela ut. Vi hoppas också kunna skaffa kristen litteratur och bibeldelar på kalmuckiska. Sådana har funnits tidigare, men det blir kanske svårt att nu kunna få tag i dylika. Under alla förhållanden, så är detta vårt nya arbete i stort behov av trogna förebedjare. Ty fienden är långt ifrån villig att ge upp ett enda av sina fästen. Vill Ni alla, kära vänner, hjälpa oss med förberedelserna, så att vi får gå in i beredda gärningar.

Vi vill också innerligt och varmt tacka för de gåvor av pengar och kläder, som vi erhållit för flyktingarna. Och på samma gång kan vi tala om att vi också i fortsättningen med glädje tar emot sådana gåvor.

I lägret fanns också en 50-årig svenskättling. Hennes far, en Ahigren, var född i Malmö, men utvandrade på 1890-talet till Ryssland och bosatte sig i Kiev, där han snart hade en blomstrande möbelaffär. Han gifte sig med en tyska. De hade två barn. Fadern dog ganska tidigt. Sonen besökte Sverige flera gånger och kunde tala svenska, vilket däremot dottern, som alltså nu var i lägret, inte kunde. Hon hade varit språklärarinna i Ryssland, men flydde till Tyskland under sista kriget tillsammans med sin man, en ryss. De hade en dotter, som fått resa till USA. Själva hoppades de få visa dit. De adresser till anhöriga i Sverige, som hon haft, hade gått förlorade. Det var en stor glädje för henne att få en hälsning från Sverige. Om de inte kan resa till USA, så hoppades hon få resa hit. Hon hade en levande tro på Gud och var till bekännelsen adventist.

Erintjin Dortji sjuk

Genom brev från missionär Marthinson i Hongkong har vi fått det smärtsamma meddelandet att vår trogna mongoliske medarbetare Erintjin Dortji är svårt sjuk och nu är intagen på sjukhus i Hongkong. Läkarna har ej ännu kunnat fastställa diagnosen men det är något i ryggraden och synes mycket allvarligt varför vi ville vädja till våra vänner om förbön. Erintjin har fått utföra ett mycket betydelsefullt arbete som vår främste medarbetare vid bibelrevideringen och nu vid tryckningen har han varit missionär Marthinsons högra hand i korrekturläsningen.

Det är en tung lott att som flykting leva i främmande land och för mongolerna måste värmen i Hongkong bli ytterst pressande. Och sen kommer ovissheten om framtiden för både dem själva och deras barn och tanken på nära och kära uppe på steppen. Låt oss nu sluta upp i förbön omkring vår käre Erintjin Dortji så att han får känna sig buren på bönearmar. »En rättfärdig mans bön förmår mycket där den är i verksamhet.»

Joel Eriksson

Influtna missionsgåvor

Augusti månad		*Januari—augusti månader*	
1951	1952	1951	1952
8.941:75	7.379:75[1]	81.559:32[2]	91.296:25[3]

[1] Test.m. 2.350:— ocr flyktinghjälpen 1.880:—.
[2] » 6.271:10 och gåva från Sv. Bibelsällskapet 10.000:—.
[3] » 15.655:55 och flyktinghjälpen 3.170:—.

Ljusglimtar

Tel. 10 62 05. Brunnsgatan 4, Stockholm C. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1952

95587